

Deodată, zări printre șuvoaiele ploii un omuleț ciudat. Acesta ținea cu o mână un frâu gros din care se zbătea să scape un balaur nu prea mare, cu solzi strălucitori, iar cu cealaltă mână încerca să-și descâlcească barba-i lungă ce se încurcase într-un mărăcine.

Bălăurașul cu solzi strălucitori avea pesemne chef de zburdat și tot încerca să scape din chingi. Bătrânul smucea de căpăstru, dar fiecare smucitură îi zgâlțâia barba, făcându-l să se schimonosească de durere. Prima dată, pe Doruleț îl pufni râsul, dar apoi i se făcu milă de încurcătura bietului bătrânel și se grăbi să-i vină în ajutor. leși afară și încercă să-i descurce barba, dar nu reuși, ba, dimpotrivă, se pare că o încâlcise și mai tare.

— Nu merge, mai bine ia frâul și ține strâns lighioana asta răzvrătită și nărăvașă, îi strigă bătrânelul.

Se afla pe o câmpie ca un covor verde, strălucitor, peste care se boltea un cer albastru, din înălțimea căruia prietenul său soarele îi zâmbea. Și cel mai tare îl bucură faptul că pe cer nu se zărea nici urmă de nor.

O fată frumoasă, cu flori prinse în păr, purta în brațe un urcior din care răspândea semințe peste un ogor întins ca o catifea neagră.

— Bună ziua, spuse Doruleț. Lasă-mă să te ajut, văd că ai mult de semănat.

Fără vorbe, fata îi întinse urciorul plin cu semințe pe care băiatul începu să le împrăștie pe ogorul negru, mustind de rodnicie. Au muncit așa vreme îndelungată, iar semințele din urcior nu se terminau nicidecum și își schimbau soiul unele după altele, astfel încât semănau plante de tot felul. Când soarele le făcu semn că a sosit timpul de odihnă, fata îl chemă mai întâi să se ospăteze.

Abia apucă să-și ia rămas-bun, că se trezi în fața altei uși. Acum știa bine ce are de făcut și scoase repede cireșele de rubin cu frunze de smarald. Cireșe învăpăiate avea la urechi și Zâna care îi deschisese ușa. Era Vara. De sub poalele copacilor își ridicau căpșoarele ciupercuțe cu pălărioare rotunde și frăguțe parfumate. Lanurile aurii se legănau în bătaia ușoară a vântului așteptând secerătorii, fânețele pline de miresme îmbătătoare zumzăiau de albine, munții, pădurile și apele așteptau copiii la joacă și la scăldat.

